

DÍSA

SATU RÄMÖ

WSOY

DÍSA

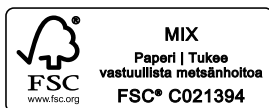
SATU RÄMÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sivulla 7 Näkijättären runon säkeistö 44 ja mukaelma säkeistöstä 3 sivulla 432 on teoksesta *The Codex Regius (Konungsbók eddukvæða)*, sähköinen aineisto: eae.ku.dk

Lainaukset sivuilla 9, 34, 74, 106, 141, 224, 266, 312, 350, 369, 390, 415 ja 421 ovat *Raamatusta (KR92)*, sivun 431 lainaus on *Raamatusta (KR33)*

1. PAINOS

© SATU RÄMÖ JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-50856-5

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Tämä kirja on omistettu B:lle.
Sinä selvisit.*

*Veljekset taistelevat,
toinen lyö toisen,
sisarusten lapset
hylkäävät suvun;
kova on aika,
huoruutta paljon,
kirvesaika, veitsiaika,
murtuneet kilvet,
myrskyaika, susiaika
ennen maailmanloppua,
yksikään mies
ei armahda toista.*

NÄKIJÄTTÄREN RUNO, SÄKEISTÖ 44
(VÖLUSPÁ, KIRJAILIJAN VAPAASTI SUOMENTAMA)

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.
(Matt. 28:19)

Luku 1

Helmikuu 2025, Flateyri

Tämä oli ensimmäinen lapsuusmuistoni: Sängyn alla oli ahdasta ja tuoksui happamalta. Oli syntymäpäiväni, ja aamulla kakussa oli ollut kolme kynttilää. Iltaa kohden tunnelma oli muuttunut, ja siksi makasin sängyn alla aivan hiljaa ja liikkumatta. Kaikki pelot pysyivät poissa, kun vain matkusti muualle. Piti vain laittaa kädet korville ja puristaa silmät ja suu oikein kovasti kiinni. Ei saanut pyytää tai kysyä mitään. Vasta sitten sai tulla pois, kun joku antoi luvan ja sanoi, ettei mitään hätää ollut. Useimmiten se oli äiti. Joskus luvan antaja oli isä. Joskus joku muu aikuinen. Ehkä Jeesus. Oli vaikea sanoa, kuinka kauan piti olla hiljaa ja liikkumatta, koska usein minä nukahdin. Uneen vajoaminen tuntui joka kerta yhtä helpottavalta, kuin Jumalan kämmenen kosketukselta. Jumalan kämmenellä ei pelkää lintunen. Niin laulussakin sanottiin.

Siitä kaikesta oli jo pitkä aika, mutta muisto pienestä lapsesta sängyn alla ei ollut jättänyt minua rauhaan.

Tänäänkin oli ahdasta ja tuoksui happamalta. Kaikki muu oli kuitenkin toisin. Nyt en puristaisi silmiäni kiinni enkä nukahtaisi peloissani. Tänään viettäisin päättäjäisiä.

Auton ääni lähestyi taloa, ja hetken päästä ulko-ovi narahti auetessaan. Vielä kerran varmistin ja katsoin villakangastakin

alle. Kyllä. Siellä se oli. Veitsen pinta välähti hennossa valonkajossa. Vielä hetken olisi hiljaista, mutta veitsi odotti malttamattomana vuoroaan.

Luku 2

DÍSA

Heinäkuu 2024, Reykjavík

Rautainen pihaportti kolahti vaativasti. Dísa tiesi, että kolmikerroksisen kivitalon kulmaan asennettu turvakamera kääntyisi pian tulijaan päin. Siinä oli liiketunnistin. Dísa heilautti ainoaa kättään kameralle ja harppoi kivirappuset ylös.

Ulko-oven vieressä oli summeri. Pian kaiutin räsähti ja rauhallinen naisääni kysyi, mitä asiaa tulijalla oli. Turvallisussyiden takia ovipuhelimeen vastannut ei koskaan kertonut nimeään eikä edes sitä, että talo oli naisten turvakoti.

– Täällä on Dísa Önnudóttir, vapaaehtoistyöntekijä. Olen tulossa tapaamaan Heleniä.

Ulko-ovi naksautti auki. Dísa astui sisään, kuten niin monta kertaa aikaisemminkin.

Dísa oli vajaa vuosi sitten monivaiheisten tapahtumien seurauksena päätenyt maailmalta takaisin Islantiin ja yhteistyöhön poliisin kanssa. Tosin hänellä ei ollut paljon valinnanvaraa, sillä hänet oli tuomittu Suomessa ja välttääkseen vankilassa istumisen hänen oli autettava Islannin poliisia. Vankilaelämää hän ei olisi kestänyt. Epävirallinen

työ poliisin tiedonantajana oli kuitenkin liian helppoa. Se ei vinyt tarpeeksi hänen aikaansa, eikä luppoaika ollut tehnyt hyvää. Levottomuus oli peto, jota toimettomuus ruokki.

Dísa oli ratkaissut asian omalla tavallaan ja keksinyt joka päivä jotain tekemistä. Hän oli ajellut useiden viikkojen ajan bussin kyydissä pitkin pääkaupunkiseutua ja kävellyt Reykjavíkiä päästä päähän. Hän oli kerännyt tyhjiä pulloja ja tarkkaillut ihmisten käyttäytymistä kahviloissa. Yhtenä päivänä hän oli laskenut kaikki kaupunkialueen huoltoasemat. Eräänä aamuna bussissa hän oli napannut viereiseltä penkiltä hylätyn päivälehdet. Siinä oli ollut juttu islantilaisesta naisjärjestöstä, joka oli etsinyt uusia vapaaehtoisia tukihenkilötoimintaan. Dísa oli ilmoittautunut mukaan ja käynyt tarvittavat koulutukset. Nykyään hän kävi kerran tai pari kertaa viikossa keskustelemassa väkivaltaa kokeneiden naisten kanssa.

Roteva, kukkakuosiseen tunikaan pukeutunut vanhempi nainen otti Dísan eteisessä vastaan. Magga työskenteli turvakodin vastaanotossa arkipäivisin. Hän oli myös turvakodin johtaja.

– Vieläkö sataa vettä?

Dísa vastasi nostamalla kahisevan sadetakkinsa helmaa.

– Eli tavallinen kesäpäivä, Magga huokaisi ja tarjoutui laittamaan Dísan takin naulakkoon.

Dísa riisui saappaansa eteisen nurkkaan ja pyyhkäisi kasvot kuiviksi puuvillapaitansa hihaan.

– Helen odottaa toimistohuoneessa. Saatte olla siellä rauhassa, minä menen auttamaan lounaan laittamisessa.

Keittiön suunnalta kuului astioiden kilinää ja vaimeaa puheensorinaa. Turvakodin asukkaat laittoivat ruokaa vuorotellen yhdessä henkilökunnan kanssa.

Dísa tiesi, että turvakodin naisten keskuudessa hänestä puhuttiin hyvää. Sana kiersi, ja hänen luokseen oli aina

tulijoita. Dísaista oli mukavaa olla hyödyksi. Sitä paitsi hän tiesi oman taustansa takia, millaista oli uhrina tipahtaa turvaverkkojen ulkopuolelle ja muuttua näkymättömäksi. Kun yhteiskunta ei pystynyt näitä naisia auttamaan, hän pystyi. Sen lupauksen hän piti aina.

Nurkkahuoneen ovi oli suljettu, ja oven viereen pienelle matolle oli asetettu kaksi kenkäparia: aikuisten ja lasten sisä-tossut. Huone oli ollut vielä viime viikolla tyhjä, ja jälleen joku oli joutunut pakenemaan omasta kodistaan. Turvakoti oli perustettu 1980-luvun alussa. Dísa oli käynyt täällä noin puolen vuoden ajan ja kuullut jo kymmeniä tarinoita. Jokainen ihmiskohtalo oli erilainen, mutta yksi yhteinen nimittäjä niissä oli. Jokainen pakenija oli tullut tähän taloon jonkun miehen takia.

Dísa koputti oveen ja astui henkilökunnan toimistohuoneeseen, jossa pidettiin myös kahdenkeskeisiä keskusteluja. Hän ei ollut tavannut Heleniä aiemmin, ja nainen katsoi häntä tarkkaan kirkkaanpunaisten ja paksusankaisten silmälasiansa takaa. Dísa sanoi nimensä ja ojensi vasemman kätensä.

– Toinen käsi amputoitiin. Siinä oli syöpä, vaan eipä ole enää.

Helen ei häkeltynyt vaan tarttui tarjottuun käteen ja esitteli itsensä. Dísa istui alas huoneen ainoalle vapaalle tuolille ja sanoi:

– Ennen kuin aloitetaan, niin haluan kertoa, että kaikki keskustelut jäävät meidän välisiksemme. En kerro kenellekään mitään, ellet anna minulle lupaa.

Uusien ihmisten kanssa piti aloittaa varovasti. Helen istui selkä suorana ja katsoi haastavasti suoraan kohti, kun Dísa kysyi, mitä naiselle kuului tänään.

– Onko sillä väliä?

– Meidän pitää vähän tutustua, siksi kysyin.

Helen nosti jalan toisen päälle ja piti katseensa edelleen tiukasti Dísassä.

– Saatat olla oikeassa.

Seinäkellon minuuttiviisari naksähti pykälän eteenpäin.

– Pärjäilen. Suurin ongelma on, että en pysty käymään töissä. Ei tämä voi olla mikään loppuelämän ratkaisu.

Dísa kysyi Helenin työpaikasta.

– Omistan arkkitehtitoimiston Laugavegurilla, Helen sanoi ja kertasi lyhyesti elämäntarinansa. Lukio Reykjavíkissa, yliopisto Kööpenhaminassa ja paluu Islantiin töihin. Hän perusti oman toimiston keskustaan kymmenen vuotta sitten. Neljä vuotta sitten hän oli tavannut työpalaverissa miellyttävän miehen. Samúel oli töissä Reykjavíkin kaupungilla. Helenin arkkitehtitoimisto oli voittanut kaupungin kilpailutuksen uudesta koulukeskuksesta. Kun sopimus oli allekirjoitettu, Samúel oli pyytänut Heleniä treffeille.

– Hän oli herrasmies viimeisen päälle. Avasi ovet, auttoi takin päälle, vei Dilliin syömään ja maksoi ravintolalaskut. Aloimme seurustella ja muutimme pian yhteen.

Dísa pureskeli pikkurillinsä kynttä ja kuunteli. Hän aavisti jo, minne tarina olisi menossa. Aluksi kaikki oli täydellistä. Liian hyvää ollakseen totta.

Helen otti taskustaan puhdistusliinan ja alkoi puhdistaa silmälasejaan. Dísa odotti. Hän ei halunnut kiirehtiä. Tämä oli hänen ainoa tehtävänsä tänään.

– Se alkoi niin pienistä jutuista, etten aluksi edes huomannut sitä. Näin jälkeenpäin ajateltuna se oli tietysti itsessään selvää.

– Kerro vaikka ensimmäisestä jutusta.

– Olin menossa kolme vuotta sitten kampaajalle laittamaan raitoja. Samúel ei pitänyt ideasta. Raidat eivät kuumenna sopineet kasvohini, ja olisin näyttänyt halvalta.

– Otitko raidat?

Helen naurahti.

– Ajatella tosiaan. Minä olen taiteesta kiinnostunut arkki-
tehti ja otan vastaan tyylivinkkejä kaupungin virkamieheltä,
joka harrastaa keilausta ja tikanheittoa.

Dísa virnisti. Ironia oli taitolaji, ja Helen hallitsi sen.

Helen kertoi, kuinka Samúel alkoi seurata hänen menemi-
siään. He osuivat sattumalta samaan aikaan kuntosalille tai
olivat varanneet sattumalta peräkkäiset ajat samalle hierojalle.
Kun Helen oli kysynyt asiasta, Samúel oli ärtynyt, pitänyt
Heleniä vainoharhaisena ja kuitannut kaiken sattumana. Kun
mies alkoi toistuvasti ilmestyä ravintolaan, jonne Helen oli
sopinut töihin liittyviä lounaspalavereja, Helenin epäilykset
olivat heränneet. Hän oli ollut varma, että Samúel luki hänen
työsähköpostejään.

– Samúel saapui paikalle aina hetki sen jälkeen, kun olin
istunut alas asiakkaani kanssa. Mieheni valitsi joka kerta
pöydän, josta hän pystyi katsomaan suoraan minuun.

Dísa värähti. Selän poikki kipitti hiiriperhe. Samúel vaati
saada viedä Helenin aamulla töihin ja hakea iltaisin. Helenin
työkaverit huokailivat onnesta, sillä he pitivät Samúelin huo-
maavaisuutta ritarillisena.

– Vähitellen elämäni alkoi pyöriä vain hänen ympärillään.

He alkoivat viettää juhlapäiviä ja lomia vain kahdestaan.
Samúel ei halunnut tavata Helenin sukulaisia, ja hän suuttui,
jos Helen tapasi ystäviään.

– Lopulta olin vain yksin.

– Petoeläin, Dísa sanoi.

Helen katsoi kysyvästi silmälasiansa yli.

– Hyeena ei hyökkää kokonaisen seepralauman kimp-
puun. Se odottaa, että yksi elukka eksyy laumasta.

Samúel saattoi olla öitä poissa kotoa kertomatta etukäteen,
mutta jos Helenin ystävä soitti ja Helen nauroi puhelimesta
jollekin, Samúel raivostui.

– Väkivalta alkoi yhden sellaisen puhelun jälkeen. Samúel oli varma, että nauroin hänelle, vaikkei se ollut totta. Mutta eihän hän minua uskonut.

– Eipä tietenkään.

– Hän hakkasi aluksi vain sellaisiin paikkoihin, ettei jäänyt näkyviä mustelmia, Helen sanoi ja hieraisi siilitukkaansa.

– Teitkö rikosilmoitusta?

– Yhden kerran.

Poliisiasemalla käynnin jälkeen Helen oli muuttanut ystävänsä luokse, mutta Samúel oli löytänyt sinne yhtenä aamuna. Ystävä oli jo ehtinyt lähteä töihin, kun Samúel oli tiirikoinut itsensä sisään ja käynyt Helenin kimppuun.

– Menetin tajuni ja havahduin sairaalassa. Samúel oli kertonut poliisille, että loukkaannuin liikenneonnettomuudessa. Auto oli kuulemma töytäissyt minua ja kuski paennut paikalta. Ja arvaa mitä?

– Poliisi uskoi häntä, Dísu totesi.

– Kyllä. Samúel on ollut koko elämänsä virkamiehenä kaupungin palveluksessa. Hän tuntee kaikki ja osaa olla todella miellyttävä.

– Entä se rikosilmoitus, jonka kävit tekemässä?

– Sille ei ole käsittääkseni tapahtunut mitään. Juttupino on hyvin pitkä ja sitä rataa.

Helen kertoi monista kerroista, jolloin hän oli yrittänyt erota. Jokainen yritys oli kaatunut kiristykseen tai väkivaltaan tai molempiin. Samúelilla oli hallussa intiimejä kuvia Helenistä, ja mies oli uhannut julkaista ne sosiaalisessa mediassa, jos Helen lähtisi.

– Yhden eroyrityksen jälkeen hän teki tämän, Helen sanoi ja venytti ylähuultaan. Heleniltä puuttui yksi poskihammas ylärivistä. – Ja uusimpana tämän, Helen jatkoi ja hieraisi siiliään.

Kun Helen ei ollut eräänä sunnuntaiaamuna täyttänyt tarpeeksi nopeasti tiskikonetta, Samúel oli ottanut pöydältä

kynttilän ja tuikannut Helenin hiukset tuleen. Helen oli tukahduttanut tulen nopeasti keittiöpyyhkeellä, mutta syt-tyneistä hiuksista jäi jäljelle vain tahmea läntti.

– Samúel tuijotti minua vakavana ja totesi hiusteni kuvaavan olemustani nyt paljon paremmin. Ruma mutta käytännöllinen.

Dísa irvisti.

– Kun Samúel lähti saman päivän iltana käymään jossain, pakkasin reppuni ja tulin tänne. Siitä on kohta kuukausi, Helen totesi ja vilkaisi ulos toimistohuoneen ikkunasta. Sade-veden kastelema ikkunalasi hämärsi ulkomaailman rajoja.

– Hän kävelee päivittäin tästä ohi. Hän ei kuitenkaan tule pihaan, koska tietää, että täältä soitettaisiin poliisille. Mutta hän haluaa näyttää minulle, ettei ole lopettamassa.

Dísa oli kuullut vastaavia tarinoita aikaisemminkin. Tapaus ei ollut valitettavasti ainutlaatuinen.

– Haluaisitko jutella kriisityötä tekevän terapeutin kanssa?

Vapaaehtoistyöntekijöiden koulutuksessa oli painotettu, ettei vapaaehtoinen tukihenkilö ollut terapeutti, mutta tuki-henkilö sai ehdottaa yhteydenottoa terapeuttiin.

Helen ei halunnut.

– Entä juristi? Hän pystyisi auttamaan oikeusjutun nostamisessa, Dísa sanoi, koska senkin sanominen kuului hänen työhönsä vapaaehtoisena.

– Ja odottaisin vuosikausia, että tämä paska olisi ohitse? Ei käy.

Dísa katsoi Heleniä uteliaana. Menestynyt arkkitehtiyrittäjä, jonka elämän joku säälistävä vellihausu oli pilannut.

– Tuota, minä halusin jutella kanssasi, koska... tuota... Pystyt kuulemma hoitamaan vaikeitakin tapauksia.

Dísa kumartui lähemmäs Heleniä. Hän tunsii tutun pistelyn kehossaan. Energia pyrki ulos. Kohta hänellä olisi taas tekemistä. Hän otti kangaskassistaan punaisen muistikirjan

ja avasi sen pöydälle. Hän tarttui kynään ja jäi odottamaan, että Helen aloittaisi.

– Meillä on yhteinen koira. Minun on sitä ikävä. Tänne voi kuulemma tuoda lemmikkieläimiä, mutta minä en uskalla mennä kotiini.

Dísa virnisti.

– Minä hoidan asian. Kerrohan siitä koirasta tarkemmin.

Luku 3

Helmikuu 2025, Ísafjörður

Rikostutkija Hildur Rúnarsdóttir painoi kylän rinteessä sijaitsevan rivitaloasunnon ulko-oven takanaan kiinni ja veti keuhkot täyteen raitista talvi-ilmaa. Hän tarkkaili ympäristöään. Puolenyön jälkeen kylä oli vaipunut unten maille, ja suurin osa ikkunoista oli pimeinä. Hildur ei saanut vieraassa paikassa unta, joten hän oli päättänyt kävellä takaisin kotiin. Meren aaltojen kuohu sekoittui voimakkaaseen tuulen ulinaan. Himmeät katuvalot piirsivät kauniita helminauhamaisia tuikkeitä pimeyden ja kylässä asuvien ihmisten välille.

Hildur kiihdytti alamäessä askeliaan. Terävä tuulenpuhalus pöllytti hetki sitten satanutta lunta. Matka rivitaloasunnolta kotiin oli lyhyt mutta tuulen takia vaivalloinen. Talolta kirjastolle ja kirjastolta paloaseman ohi oikeaan. Reitti ei tarjonnut yhtään tuulensuojaa. Hildur piti kaksin käsin kiinni hupustaan ja painoi päätään alemmas.

Hildur vilkaisi poliisiaseman suuntaan. Poliisiaseman yläkerroksen valot eivät enää palaneet. Onneksi. Jakob Johanson oli aloittanut poliisipäällikkönä vajaa vuosi sitten ja painanut siitä asti entistä pidempää työpäivää. Hän halusi kai näyttää itselleen, alaisilleen ja kunnan asukkaille, että

otti työnsä tosissaan. Hän oli ensimmäinen maahanmuuttaja poliisipäällikkönä Islannissa. Se oli ollut iso uutisaihe. Jakob oli kertonut haastatteluissa avoimesti muun muassa neulomisharrastuksestaan, mikä oli innoittanut toimittajia lukuisiin jatkojuttuihin. Jakob näytti viihtyvän roolissaan ja työpaikallaan, mutta Hildurin mielestä miehen työpäivät venyivät välillä vähän liiankin pitkiksi. Hildur oli toki aivan samanlainen. Hän viihtyi paremmin poliisiasemalla kuin kotonaan, mutta hän ei toisaalta jakanut arkeaan kenenkään kanssa. Jakobilla oli avopuoliso ja lapsi, ja silti Jakob teki paljon enemmän työmatkoja kuin edeltäjänsä. Sitä paitsi miehen pinna oli viime aikoina kiristynyt tavallista herkemmin, ja hän oli vaikuttanut poissaolevalta. Hildur ei ollut pitkään aikaan nähnyt Jakobia neulomassa. Sekin oli outoa. Jakobissa tapahtuneet muutokset huolestuttivat. Hildur oli kollegana ja ystävänä yrittänyt kysyä kuulumisia, mutta Jakob oli antanut joka kerta saman vastauksen: tämä oli vain tilapäistä stressiä ja kaikki oli kunnossa.

Kaikki muka kunnossa. Hildur harppoi tien yli. Koti näkyi jo. Koska Jakob ei suostunut puhumaan, ei Hildur sille mitään mahtanut. Hildur tiesi myös, että hänen oli helpompi keskittyä muiden ongelmiin kuin omiinsa.

Nukahtamisvaikeudet olivat alkaneet joululoman jälkeen. Lähes joka yö Hildur pyöri sängyssä tunnin tai kaksi ennen kuin vaipui katkonaiseen uneen. Levottomuus jatkui päivisinakin. Eläimet aistivat maanjäristykset ja tulivuorenpurkaukset ennen ihmisiä. Ne muuttuivat levottomiksi ja valmistautuivat pakenemaan. Oliko unettomuus siis etiäinen jostain tulevasta pahasta? Tai ehkä levottomuus ja ahdistus olivat seurausta näistä myöhäisiltaisista rivitalovierailuista. Hilduria kiusasi tunne, että hän oli väärässä paikassa väärään aikaan. Hermostuneisuus tasoittui vain liikkeessa.

Hildur tiesi kyllä, miksi hän oli illalla piipahtanut rivitaloasunnolla. Hän oli saanut esitutkinnan valmiiksi joulun välipäivinä tapahtuneesta baaritappelusta. Nainen oli saanut valkoviinilasista päähänsä mustasukkaisuuden takia. Molemmat naiset ja riidan aiheena ollut mies olivat työskennelleet kunnan sairaalassa vuodeosastolla sairaanhoitajina. Riitelijöiden muistikuvat olivat olleet hataria, mutta baarin työntekijät ja pari asiakasta olivat antaneet tapahtumista yhtenäiset lausunnot. Hildur oli tyytyväinen, että juttu oli siirtynyt Jakobin työpöydälle. Isommissa rikosjutuissa, kuten henkirikoksissa, seksuaalirikoksissa ja järjestäytyneeseen rikollisuuteen liittyvissä jutuissa, aluesyyttäjä ajoi syytettä. Pienemmät rikossyytteet olivat poliisipäällikön vastuulla. Jakob jatkaisi huomenna siitä, mihin Hildurin työ oli tänään loppunut. Yhden jutun saaminen pakettiin helpotti, mutta samalla Hildur oli kokenut olonsa tyhjäksi. Siksi hän oli suunnannut tuttuun osoitteeseen. Koko syksyn ja talven vierailut olivat noudattaneet samaa kaavaa. Aluksi oli aina todella mukavaa, mutta jälkeinpäin hän tunsi itsensä voimattomaksi ja surulliseksi, koska tiesi, että hän aiheutti toiselle pettymyksen, kun ei suostunut jäämään yöksi tai muutenkaan pidemmäksi aikaa. Hänestä oli tahtomattaan tullut pettymysten pahanilmanlintu.

Kun pimeys pääsee irti.

Ísafjörðurin poliisipäällikkö Jakob Johanson osallistuu naisystävänsä Guðrúnin perheen keskitalven juhlaan, Þorrablótiin. Tunnelma on koholla ja juhlaväki on juuri aloittamassa perinneruoista koostuvan aterian, kun Jakob tajuaa, että jokin on pahasti pielessä.

Rikostutkija Hildur Rúnarsdóttir selvittää työparinsa Einarin kanssa Flateyrin kylässä kummallista rikosta. Mitä tapahtui suomalaiselle liikemiehelle kummitustarinoista tunnetun kirjakaupan yläkerrassa?

Dísa toimii poliisin tiedonantajana, mutta hänellä on aikaa tehdä myös vapaaehtoistyötä naisten turvakodilla. Hän tietää liian hyvin, miltä tuntuu, kun ihmiset katsovat ohi eikä poliisista ole apua.

Talven pimeinä hetkinä Hildurin elämässä tapahtuu käänne, joka tekee hänet onnelliseksi. Mutta Länsivuonoilla kosto ja oikeuden kaipuu tulevat samasta suunnasta.

**Dísa on suuren suosion
saavuttaneen *Hildur*-sarjan
kuudes osa.**

9 789510 508565

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50856-5